

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 3To/68/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2118012288
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 09. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Stanislavská
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2118012288.2

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Stanislavskej a sudcov JUDr. Rastislava Kresla a Mgr. Pavla Macháča, v trestnej veci obžalovaného C. D., nar. XX.XX.XXXX v L., trvalé bydlisko Y., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody v ÚVTOS a ÚVV Leopoldov, pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 odsek 1, odsek 2 písmeno b) Trestného zákona s poukazom na § 139 odsek 1 písmeno b), písmeno c) Trestného zákona a prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 odsek 1 Trestného zákona, o odvolaní okresného prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Trnava z 5. marca 2020, č. k. 34T/68/2018-402, na verejnom zasadnutí konanom 29. septembra 2020 v Trnave, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie okresného prokurátora **z a m i e t a**.

odôvodnenie:

Okresný súd Trnava (ďalej len okresný súd) rozsudkom z 5. marca 2020, č. k. 34T/68/2018-402, uznal obžalovaného C. D. (ďalej len obžalovaný) za vinného z prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 odsek 1, odsek 2 písmeno b) Trestného zákona s poukazom na § 139 odsek 1 písmeno b), písmeno c) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že dňa 25.07.2017 v čase okolo 22.00 hod. v Y. na ulici Železničnej, pri autobusových zastávkach, potom ako vystúpil z vozidla, sa svojej bývalej družke R. T., ktorá bola v tridsiatom týždni tehotenstva slovne vyhrážal, že ju zabije, že skape že za to bude trpieť, čím uvedeným konaním u poškodenej R. T., trvale bytom Y. vzbudil dôvodnú obavu o jej život a zdravie tým, že svoje vyhrážky uskutoční. Okresný súd ho za to odsúdil tak, že podľa § 44 Trestného zákona upustil od uloženia súhrnného trestu podľa § 42 Trestného zákona, pretože pokladal úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 36 (tridsaťšesť) mesiacov so zaradením obžalovaného do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia a trest prepadnutia veci - loveckého noža s hnedou umelohmotnou rúčkou s písmenami „C“ a „R“, ktoré boli obžalovanému uložené rozsudkom Okresného súdu Trnava sp. zn. 5T/60/2016 zo dňa 28.09.2017, právoplatným dňa 28.09.2017, na ochranu spoločnosti a nápravu obžalovaného za dostatočný. Naproti tomu okresný súd citovaným rozsudkom postupom podľa § 285 písmeno c) Trestného poriadku oslobodil obžalovaného spod obžaloby prokurátorky Okresnej prokuratúry Trnava č. 4 Pv 248/17/2207-94 zo dňa 11.09.2018 v jej bode 2/ pre prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Trestného zákona, ktorého sa mal dopustiť na tom skutkovom základe, že dňa 26.07.2017 v čase okolo 01.00 hod. v Y. na ul. Dilongovej ako vodič viedol osobné motorové vozidlo značky Škoda Octavia RS, žltej farby, s ev. číslom, HC258BU, pričom bol hliadkou Obvodného oddelenia Policajného zboru Hlohovec zastavený a kontrolovaný, pri kontrole bol podrobený dychovej skúške na zistenie alkoholu v dychu meračom zn. AlcoQuant 6020 plus, sériové číslo A408988, ktorým mu bola dňa 26.07.2017 v čase o 01.16 hod. nameraná hodnota 0,57 mg/l alkoholu v dychu, následne bol podrobený opakovanej dychovej skúške v čase o 01.59 hod. s výsledkom 0,54 mg/l alkoholu v dychu, pretože nebolo dokázané, že skutok spáchal obžalovaný.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplynulo, že obžalovaný na hlavnom pojednávaní po zákonom poučení urobil vyhlásenie, že je vinný zo spáchania skutku uvedeného v bode 1/ obžaloby a nevinný zo spáchania skutku uvedeného v bode 2/ obžaloby.

Pokiaľ ide o vyhlásenie obžalovaného o vine vo vzťahu ku skutku v bode 1/ obžaloby, toto vyhlásenie okresný súd prijal. Stotožnil sa aj s právnou kvalifikáciou tohto skutku uvedenou v obžalobe a dodal, že obžalovaný prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 odsek 1, odsek 2 písmeno b) Trestného zákona s poukazom na § 139 odsek 1 písmeno b), písmeno c) Trestného zákona spáchal v priamom úmysle, keď v jeho konaní bola prítomná tak vedomostná ako i vôľová zložka jeho konania. Ust. § 10 odsek 2 Trestného zákona (tzv. materiálny korektív) okresný súd neaplikoval s poukazom na to, že sa obžalovaný druhovo rovnakej trestnej činnosti dopustil v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia trestným rozkazom Okresného súdu Trnava sp. zn. OT/35/2016 zo 12. februára 2016, právoplatným 12. februára 2016, čím je závažnosť prejednávanej prečiny viac ako nepatrná.

Pokiaľ ide o výrok o treste, okresný súd uviedol, že z odpisu registra trestov obžalovaného a rozsudku Okresného súdu Trnava sp. zn. 5T/60/2016 zo 28. septembra 2017, právoplatného 28. septembra 2017, zistil, že skutok v bode 1/ obžaloby obžalovaný spáchal v súbehu so skutkom, pre ktorý už bol právoplatne uznaný vinným predmetným rozsudkom, preto mu bolo treba ukladať súhrnný trest. Okresný súd si následne položil otázku, aký trest by obžalovanému uložil, ak by o celej jeho zbiehajúcej sa trestnej činnosti rozhodoval v jednom konaní a dospel k záveru, že by mu neukladal iný resp. prísnejší trest, ako mu už bol rozsudkom Okresného súdu Trnava sp. zn. 5T/60/2016 zo 28. septembra 2017 uložený. V dôsledku toho považoval okresný súd trest uložený obžalovanému predmetným rozsudkom na ochranu spoločnosti a nápravu obžalovaného za dostatočný, preto zvolil postup podľa § 44 Trestného zákona upustil od uloženia súhrnného trestu podľa § 42 Trestného zákona.

Oslobodzujúci výrok okresný súd odôvodnil tým, že vykonaným dokazovaním boli preukázané dôvodné pochybnosti o spáchaní tohto skutku obžalovaným. Vo vzťahu k výpovediam obžalovaného a svedka C. okresný súd skonštatoval, že obaja majú motív nehovoriť pravdu, a to obžalovaný z dôvodu, aby nebol trestne stíhaný okrem prečiny nebezpečného vyhrážania aj za prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky a svedok C. z dôvodu, že ak by bolo preukázané, že vozidlo viedol on, spáchal by tým prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia, keďže mal v danom čase právoplatne uložený trest zákazu činnosti vedenia motorových vozidiel. Podľa okresného súdu je to práve svedok C., ktorý opakovane nehovoril pravdu.

Svedok C. jednak vypovedal, že s obžalovaným na chate popíjali alkohol a pil aj on, avšak z dychovej skúšky, ktorú C. vykonal po zastavení vozidla obžalovaného príslušníkmi PZ je zrejme, že táto bola negatívna, teda alkohol nepil. Svedok C. ďalej uvádzal, že si do auta sadol na zadné sedadlá z dôvodu, že obžalovaný išiel robiť zle a v aute mal obžalovaný vzadu tmavé fólie, teda svedok zrejme nechcel, aby ho niekto videl. Ak je to ale tak, potom je jeho vysvetlenie prečo sedel v aute vzadu nelogické, pretože keď išiel obžalovaný k domu poškodenej T. pri železnici z auta vystúpil aj svedok, čo je možné zistiť zo svedeckej výpovede poškodenej, ktorá uviedla, že k domu prišli dvaja muži a videla dvoch mužov do auta nastupovať čo povedala aj hliadke, keď volala na políciu, čo by možné nebolo, ak by svedok C. z auta pri dome poškodenej nevystúpil. Navyše svedok C. na hlavnom pojednávaní trval na tom, že keď odchádzali od domu poškodenej, sadol si na miesto spolujazdca vedľa vodiča (čo mimochodom tiež potvrdzuje výpoveď poškodenej, že pri jej dome z auta vystúpil aj svedok C.) a do doby pokiaľ ich zastavila hliadka si v aute nepresadl a aj po zastavení vozidla hliadkou PZ z tohto vystúpil z dverí spolujazdca vedľa vodiča, čo ale nie je pravda, ako to vyplynulo tak z prehraného kamerového záznamu i z výpovede svedka I. E., z ktorých vyplynulo, že C. vystúpil zo zadných ľavých dverí auta. Svedok C. bol napokon usvedčený z klamstva na hlavnom pojednávaní aj tým, že pri konfrontácii s obžalovaným v prípravnom konaní uviedol, že jeho láskou sú autá, čomu nasvedčuje aj jeho odpis z registra trestov, kedy bol opakovane odsúdený za spáchanie prečiny marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 odsek 1 písmeno d) Trestného zákona, čo ale na hlavnom pojednávaní poprel s absurdným odôvodnením, že si nepamätá, že by niečo také pri konfrontácii vypovedal. Z týchto dôvodov okresný súd hodnotil výpoveď svedka C. ako nevierohodnú.

Podľa názoru okresného súdu naopak výpoveď obžalovaného v sebe neobsahuje výrazné nezrovnalosti, keď tento vypovedal, že svedok C. na chate nepil, čo je v súlade s výsledkom jeho dychovej skúšky, ďalej že pokiaľ by skutočne vozidlo šoféroval obžalovaný, potom by bolo nelogické, aby sa so svedkom C. išiel previezť a aby si tento sadal dozadu vo vozidle, s čím možno len súhlasiť. Obžalovaný ďalej uvádzal, že príslušníkom PZ, ktorí jeho vozidlo zastavili od počiatku uvádzal, že vozidlo viedol svedok C., pričom túto výpoveď obžalovaného potvrdzuje aj svedok I. E., ktorý v prípravnom konaní na druhý deň po skutku vypovedal, že hneď po zastavení vozidla sa obžalovaný a svedok C. začali medzi sebou hádať, kto vozidlo šoféroval a hádzali to jeden na druhého, čo je v súlade s úradným záznamom

vypracovaným 27. júla 2017 druhým členom hliadky - svedkom P. K., z ktorého vyplýva, že obžalovaný po celý čas tvrdil, že vozidlo nešoféroval a na miesto vodiča si presadol preto, lebo ho o to požiadal svedok C., ktorý má uložený zákaz vedenia motorových vozidiel a obžalovaný mu ako chcel pomôcť. Úradný záznam, ktorý súd oboznámil len z dôvodu posúdenia vierohodnosti výpovedí tak obžalovaného ako aj svedkov P. K. a I. E., tak podľa okresného súdu potvrdil výpoveď obžalovaného v tom, že tento príslušníkom PZ od počiatku, teda nie až po obmedzení jeho osobnej slobody uvádzal, že vozidlo nevedol. V tomto smere preto výpoveď svedka P. K., ktorý na hlavnom pojednávaní vypovedal, že až keď bol obžalovanému oznámený výsledok dychovej skúšky a bol obmedzený na osobnej slobode, začal obžalovaný argumentovať tým, že vozidlo nešoféroval, vyhodnotil okresný súd tak, že si svedok zrejme s odstupom času nepamätá dobre na to, kedy začal obžalovaný argumentovať tým, že nešoféroval on ale svedok C., ktorý záver je napokon podporený aj úradným záznamom hliadky, ktorý vypracoval práve svedok P. K..

K argumentácii prokurátora, že obžalovaný začal výrazne gestikulovať pri rozhovore s hliadkou až po vykonaní dychovej skúšky, okresný súd uviedol, že táto skutočnosť nevyvracia obhajobu obžalovaného, že tak nerobil už skôr, pretože kamerový záznam nemá zvukovú stopu. Gestikulácia obžalovaného, z ktorej je možné usúdiť, že obžalovaný hliadke názorne ukazuje, ako sa svedok C. v aute presunul z miesta vodiča na zadné sedadlá (pozn. 15 min. 48 sek. záznamu) tak mohla pokojne nasledovať potom, ako príslušníci PZ slovnej argumentácii obžalovaného pochopiteľne nechceli uveriť, keďže z miesta vodiča vystúpil obžalovaný a nie svedok C..

K výpovedi poškodenej T., ktorá vypovedala, že keď obžalovaný od domu, v ktorom v tom čase prespávala odchádzal, že nastúpil do vozidla na miesto vodiča, okresný súd uviedol, že túto jej výpoveď súd musí vnímať s vyššou dávkou obozretnosti jednak z dôvodu, poškodená ako osoba, ktorú obžalovaný tak v minulosti ako aj v ten večer opakovane atakoval mala motív vypovedať nepravdu s cieľom obžalovanému priraziť a tiež z dôvodu, že jej výpoveď nie je konzistentná v časti, v ktorej vypovedala k miestu, na ktorom malo vozidlo obžalovaného parkovať v čase, kedy mali obžalovaný so svedkom C. búchať na okná domu. Poškodená totiž vypovedala, že vozidlo obžalovaného videla zaparkované skríža za priecestím na druhej strane, čo je v zhode s tým, ako obžalovaný komentoval kamerový záznam počas jeho prehrávania na hlavnom pojednávaní a následne vypovedala, že vozidlo bolo zaparkované priamo pod pouličnou lampou. Z kamerového záznamu je však zrejmé, že pouličná lampa bola v bezprostrednej blízkosti domu a miesto parkovania vozidla, ktoré poškodená uvádzala ako prvotné v zhode s obžalovaným malo byť za priecestím na druhej strane, kde ako je zrejmé z kamerového záznamu žiadna pouličná lampa nie je (pozn. 3 min. 42 sek. kamerového záznamu). Z týchto dôvodov výpoveď poškodenej ohľadne skutočnosti, na ktoré miesto vo vozidle nastúpil obžalovaný, nie je smerodajná.

Okresný súd ďalej poukázal na kamerový záznam policajnej hliadky, z ktorého je zrejmé, že vozidlo obžalovaného sa po jeho zastavení zachvelo (pozn. 6 min. 18 sek. až 6 min. 20 sek.), čo môže nasvedčovať tomu, že svedok C. si s obžalovaným po zastavení vozidla menili pozície tak ako vypovedal obžalovaný, čo však policajti vidieť nemohli z dôvodu tmavých fólií na zadných sedadlách vozidla obžalovaného. Samotný kamerový záznam by podľa okresného súdu na oslobodenie obžalovaného spod obžaloby spolu s jeho výpoveďou postačovať nemohol, ale pokiaľ súd vyhodnotil všetky vykonané dôkazy potvrdzujúce výpoveď obžalovaného ku skutku v bode 2/ jednotlivo a aj v súvislostiach, potom sú pochybnosti o spáchaní tohto skutku obžalovaným tak výrazné, že za týchto okolností nemožno mať bez dôvodných pochybností za preukázané, že skutok v bode 2/ spáchal práve obžalovaný. Okresný súd dodal vo vzťahu k poskoceniu auta pri vystupovaní obžalovaného z vozidla, že k tomuto došlo časom 6 min. 38 sek. zrejme z dôvodu, že obžalovaný vypustil spojku bez toho, aby vyradil rýchlosť, avšak táto skutočnosť na závery súdu o vykonanom dokazovaní nemala žiaden vplyv.

Po vyhlásení rozsudku na hlavnom pojednávaní prokurátor zahlásil ihneď odvolanie čo do výroku o treste vo vzťahu k bodu 1/ výroku rozsudku a tiež voči oslobodzujúcemu výroku rozsudku.

Obžalovaný sa po porade s obhajcom vzdal práva na podanie odvolania.

Prokurátor zahlásené odvolanie odôvodnil písomným podaním doručeným okresnému súdu 22. apríla 2020. V odvolaní uviedol, že sa s postupom okresného súdu nestotožňuje, považuje ho za nezákonný. Podľa jeho názoru okresný súd neoprávnene vyhodnotil skutkový stav (v bode 2 obžaloby). Na základe vykonaného dokazovania vyslovil presvedčenie (k oslobodzujúcemu výroku), že predmetný trestný čin spáchal obžalovaný. Obžalovaný poprel jeho spáchanie s odôvodnením, že počas jazdy motorového vozidla sedel na sedadle spolujazdca, pričom vozidlo viedol svedok C.. Po zastavení vozidla svedok C. preliezol v interiéri vozidla zo sedadla vodiča na sedadlo za vodičom. Zároveň požiadal obžalovaného, aby si presadol na sedadlo vodiča, pretože svedkovi C. v tom čase plynul trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá. Obžalovaný spresnil, že z dôvodu zaradeného rýchlostného stupňa

jedna sa vozidlo, po opustení sedadla vodiča svedkom C., dalo do pohybu, prešlo trasu jeden až dva metre. V snahe zabrániť ďalšiemu pohybu vozidla sa vo vozidle zo sedadla spolujazdca premiestnil na sedadlo vodiča, pričom opakovane v rámci celého trestného konania zdôrazňoval, že vozidlo nevedol, pričom krátko pred skutkom požil značný objem alkoholu.

Obhajobné tvrdenia obžalovaného považuje prokurátor za nevierohodné, prednášané výlučne v snahe zbaviť sa trestnej zodpovednosti za spáchaný skutok. Svedok C. opakovane potvrdil, že vozidlo nevedol. Vodičom vozidla bol obžalovaný, pričom on sedel na sedadle za vodičom. Verziu svedka C. potvrdila svedkyňa T.. Okrem svedeckých výpovedí požitie alkoholu obžalovaným pred skutkom potvrdzuje zápis o dychovej skúške.

Prokurátor v odvolaní ďalej argumentoval tým, že ak by bol skutočne vodičom vozidla svedok C., obaja, obžalovaný aj svedok C. by boli nútení za extrémne krátky časový úsek 15 sekúnd vykonať sled navzájom nadväzujúcich úkonov v stiesnenom interiéri vozidla. V prvom rade svedok C. by po zastavení vozidla musel zaradiť prvý rýchlostný stupeň (zaradenie prvého rýchlostného stupňa uvádzal samotný obžalovaný), následne by musel preliezť zo sedadla vodiča do časti zadných sedadiel. Medzi zaradením prvého rýchlostného stupňa a opustením sedadla vodiča by pritom musel samozrejme pustiť rýchlo, v časovej tiesni aj spojkový pedál. Z technického hľadiska by po tomto úkone (rýchlom pustení spojkového pedálu bez pridania plynu) celkom určite došlo k zhasnutiu motora vozidla. Tento následok však preukázateľne nenastal. Zo všeobecnej znalosti interiéru vozidla zn. Škoda Octavia je zrejmé, že muž v zraze svedka C. by pri takomto presune interiérom vozidla musel sklopiť opierku na sedadle vodiča. K sklopeniu opierky sedadla vodiča vozidla nedošlo. Navyiac v prípade takéhoto manévru je presun zo sedadla vodiča na sedadlo za vodičom nereálny. S pravdepodobnosťou blížiacou sa k istote by došlo k presunu na sedadlo za spolujazdcom. V konečnom dôsledku by vzápätí muselo dôjsť aj k uvedeniu opierky do pôvodného stavu. Pokiaľ ide o tvrdenie obžalovaného, že dôvodom jeho premiestnenia sedadla spolujazdca na sedadlo vodiča bol posun vozidla, po opustení sedadla vodiča svedkom C. o jeden až dva metre, toto bolo vykonaným dokazovaním úplne vyvrátené, a to kamerovým záznamom policajnej hliadky, ktorý bol na hlavnom pojednávaní oboznámený. K takémuto posunu vozidla vôbec nedošlo. Z uvedeného prokurátor zosumarizoval, že obžalovaný nemal žiaden motív na presadnutie si na sedadlo vodiča po jeho zastavení. Prokurátor poukázal na skutočnosť, že posun vozidla po jeho zastavení o jeden až dva metre nepotvrdila ani policajná hliadka, ktorá vozidlo priamo po zastavení videla. Z týchto dôvodov považuje prokurátor za preukázané, že vodičom vozidla bol práve samotný obžalovaný. Na dôvažok uviedol, že svedok P. K., príslušník polície, výslovne na otázku prokurátora odpovedal, že obžalovaný začal tvrdiť, že nebol vodičom vozidla až po vykonaní dychovej skúšky s pozitívnym výsledkom. Nepotvrdil teda vyjadrenie obžalovaného, že túto informáciu odovzdal polícii hneď po vystúpení z vozidla. Tomuto záveru nasvedčuje aj vyššie zmienený kamerový záznam polície. Pokiaľ ide o pohyb vozidla, zaznamenaný kamerovým záznamom, ktorý podľa názoru obhajoby potvrdzuje verziu priebehu skutku obžalovaného, na kamerovom zázname sú rozpoznateľné dva pohyby (zaknísaní) vozidla. Prvý pohyb však nie je reálne pohybom vozidla Škoda Octavia s ev. číslom HC 258 BU, ale dôsledkom vystúpenia príslušníkov polície z vozidla, na ktorom bola umiestnená kamera. Ďalšie zakolísanie vozidla je úplne minimálneho rozsahu, preto nemožno uveriť obhajobným argumentom, že preukazuje „manévru osôb vo vozidle“. K vyhodnoteniu výpovedí svedkov C. a T. súdom ako nevierohodných upriamil prokurátor pozornosť na uplynutie času, takmer troch rokov od spáchania skutku ku dňu ich výpovedí, ktorý mal vplyv na ich schopnosť rozpačovať sa na podrobnosti. Vyhodnotením vyššie uvedených okolností je prokurátor toho názoru, že predmetné vozidlo viedol obžalovaný, ktorý týmto konaním naplnil všetky zákonné znaky skutkovej podstaty prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 odsek 1 Trestného zákona.

V nadväznosti na vyššie uvedenú skutočnosť bolo podané odvolanie prokurátorom aj čo do výroku o treste. Obžalovaný sa oboch trestných činov dopustil v súbehu so skutkom, pre ktorý bol už právoplatne uznaný vinným rozsudkom Okresného súdu Trnava sp. zn. 5T/60/2016 z 28. septembra 2017, právoplatným 28. septembra 2017. Preto prichádza podľa prokurátora do úvahy, po uznaní viny obžalovaného v oboch bodoch obžaloby uloženie súhrnného trestu odňatia slobody vo vzťahu k vyššie uvedenému rozsudku podľa § 360 odsek 2 Trestného zákona s použitím § 42 odsek 1 Trestného zákona, § 37 písmeno h), písmeno m), § 38 odsek 2, odsek 4 Trestného zákona vo výmere 36 mesiacov so zaradením na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, zároveň aj uloženie trestu prepadnutie vecí - loveckého noža a trestu zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu na dobu dvoch rokov.

Vzhľadom na vyššie uvedené v konečnom návrhu prokurátor žiadal, aby krajský súd podľa § 321 odsek 1 písmeno b), písmeno e) Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok okresného súdu a podľa § 322 odsek 1 Trestného poriadku mu vec vrátil na nové prejednanie a rozhodnutie.

Obhajoba sa k písomným dôvodom odvolania prokurátora nevyjadřila.

Spisový materiál bol Krajskému súdu v Trnave (ďalej len krajský súd) riadne predložený na rozhodnutie 20. mája 2020.

Za účelom prejednanja odvolania prokurátora nariadil krajský súd termín verejného zasadnutia na 29. septembra 2020. Na verejné zasadnutie sa dostavila prokurátorka krajskej prokuratúry, obhajkyňa obžalovaného a formou eskorty bola zabezpečená prítomnosť obžalovaného. Dokazovanie krajský súd na verejnom zasadnutí nedoplňal, keďže žiadne návrhy v tomto smere neboli.

Pokiaľ ide o konečné návrhy, prokurátorka žiadala odvolaniu vyhovieť a rozhodnúť v zmysle konečného návrhu uvedeného v písomnom odôvodnení odvolania. Obhajkyňa obžalovaného navrhla odvolanie prokurátora zamietnuť ako nedôvodné. Obžalovaný sa v konečnom návrhu pridržel vyjadrenia svojej obhajkyne.

Podľa § 315 Trestného poriadku o odvolaní proti rozsudku okresného súdu rozhoduje krajský súd. O odvolaní proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu rozhoduje najvyšší súd.

Podľa § 316 odsek 1 Trestného poriadku, odvolací súd zamietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene, osobou neoprávnenou alebo osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala alebo znovu podala odvolanie, ktoré v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť alebo bolo podané proti výroku, proti ktorému nie je prípustné.

Podľa § 316 odsek 3 Trestného poriadku, odvolací súd zruší napadnutý rozsudok a vec vráti súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, ak zistí, že

- a) súd rozhodol v nezákonnom zložení,
- b) obžalovaný nemal obhajcu, hoci išlo o prípad povinnej obhajoby, alebo
- c) hlavné pojednávanie bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky.

Podľa § 317 odsek 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací, po zistení, že odvolanie podala oprávnená osoba - prokurátor, proti výroku, proti ktorému odvolanie podať mohol a urobil tak v zákonom stanovenej lehote, preskúmal postupom podľa § 317 odsek 1 Trestného poriadku zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým bolo podané odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadal len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania. Po preskúmaní predloženého spisového materiálu krajský súd zistil, že odvolanie prokurátora nie je dôvodné.

Pokiaľ ide o konanie, ktoré napadnutému rozsudku predchádzalo, tomuto prokurátor v odvolaní žiadne konkrétne chyby nevytýkal. Krajský súd preto preskúmal správnosť postupu konania prihliadajúc len na chyby, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 odsek 1 Trestného poriadku, pričom také chyby nezistil.

Prieskumom naopak zistil, že k chybám, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie veci a zachovanie práva obžalovaného na obhajobu v konaní nedošlo. Okresný súd pri dodržaní procesného postupu správne zistil skutkový stav veci pokiaľ ide o skutok, z ktorého bol obžalovaný oslobodený, vo vzťahu k tomuto skutku vykonal úplné dokazovanie a dôsledne prebral všetky dôkazy zadokumentované v prípravnom konaní, takže z hľadiska dodržania zásad obsiahnutých v ustanovení § 2 odsek 10 Trestného poriadku mu nemožno nič vytknúť.

Následne okresný súd všetky zákonne vykonané dôkazy v intenciách § 2 odsek 12 Trestného poriadku správne vyhodnotil jednotlivo i v celom ich súhrne a tak dospel k úplným a správnym skutkovým záverom. Pokiaľ ide o odvolanie prokurátora, je zrejmé, že v ňom prokurátor presadzuje vlastné hodnotiace úvahy vo vzťahu k vykonaným dôkazom, ktoré ho vedú k jedinému záveru - o vine obžalovaného.

K tomu krajský súd uvádza, že právo na spravodlivý proces neznamená právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami, predstavami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov. Rovnako súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov, lebo proces dokazovania (a to nie len z hľadiska hodnotenia obsahu jednotlivých dôkazov, ale aj z hľadiska rozsahu dokazovania) je ovládaný zásadou voľného hodnotenia, kedy po vykonaní logických úsudkov v kontexte všetkých vo veci vykonaných dôkazov dochádza k vydaniu meritórneho rozhodnutia. Zákon pritom neurčuje a ani

nemôže určiť konkrétne pravidlá, podľa ktorých by sa malo vychádzať v konkrétnom prípade pri určení rozsahu dokazovania alebo pri hodnotení obsahu dôkazov, prípadne ich vzájomnej súvislosti. Jediným všeobecným pravidlom určujúcim rozsah dokazovania je zásada vyjadrená v ustanovení § 2 ods. 10 Trestného poriadku, podľa ktorej orgány postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 25.08.2015, sp. zn. 4 Tdo/36/2015).

Pokiaľ ide o hodnotenie dôkazov, krajský súd pripomína, že v súčasnej trestnoprávnej teórii a praxi platí neprekročiteľná zásada, že ak okresný súd postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa ustanovenia § 2 odsek 12 Trestného poriadku, teda že vykonané dôkazy hodnotil podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne a vzájomných súvislostiach a pokiaľ urobil logicky odôvodnené skutkové zistenia, nemôže krajský súd napadnutý rozsudok zrušiť len preto, že sám na základe svojho vnútorného presvedčenia hodnotí tie isté vykonané dôkazy ináč, teda s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom. Hodnotenie dôkazov je výsostným právom okresného súdu, ktorý dôkazy vykonáva.

Vychádzajúc z vyššie uvedeného krajský súd konštatuje, že odôvodnenie napadnutého rozsudku je presvedčivé a vychádza zo skutkového stavu, ako bol zistený na hlavnom pojednávaní. Okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia v súlade s požiadavkami obsiahnutými v ustanovení § 168 odsek 1 Trestného poriadku podrobne a jasne vyložil, ktoré skutočnosti vzal za preukázané a o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel, existenciu ktorých skutočností pokladal so zreteľom na výsledky dokazovania za vylúčené alebo pochybné, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení dôkazov a tiež ako sa vyrovnal s obhajobou obžalovaného. Krajský súd proti napadnutému rozsudku nemá žiadne výhrady, preto si odôvodnenie v plnej miere osvojuje a v podrobnostiach na neho poukazuje.

Ku konkrétnym výhradám prokurátora je potrebné uviesť, že len samotný fakt, že obžalovaný vystúpil po zastavení vozidla z miesta vodiča samé o sebe nepreukazuje, že vozidlo predtým aj šoféroval. Zo šoférovania ho v podstate usvedčuje len svedok C., ktorý je ale aj v očiach krajského súdu nevierohodný, nakoľko mal vlastný záujem na výsledku trestného konania. Ak by totiž bola pravdivá verzia obžalovaného, že vozidlo viedol práve tento svedok, hrozilo by svedkovi trestné stíhanie za prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 odsek 1 písmeno d) Trestného zákona, keďže mal v tom čase právoplatne uložený zákaz činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu v cestnej premávke. O evidentných sklonoch svedka práve k tomuto druhu trestnej činnosti svedčí pritom jeho odpis z registra trestov. Pokiaľ prokurátor argumentoval v odvolaní tým, že za tak krátky čas (od zastavenia vozidla po príchod policajnej hliadky - pozn. súdu) nebolo možné zrealizovať v stiesnenom interiéri vozidla presadnutie dvoch osôb, tak krajský súd tento názor nezdieľa. Obžalovaný aj svedok C. v čase skutku nemali ani 40 rokov veku a mali štíhle atletické postavy, čo je zrejme z oboznámeného kamerového záznamu. Preto verzia obžalovaného, že po zastavení vozidla sa svedok C. ihneď presunul z miesta vodiča na zadné sedadlo a obžalovaný z miesta spolujazdca na miesto vodiča nie je nereálna. Zvlášť v situácii, keď do vozidla nebolo odzadu vidieť, nakoľko malo na zadných sklách nepriehľadné fólie. Podľa názoru krajského súdu by na takúto výmenu potrebovali len pár sekúnd, ktoré po zastavení vozidla do príchodu policajnej hliadky k dispozícii nepochybne mali. Aj jeden z policajtov vo svojej výpovedi potvrdil, že sa odstavené auto obžalovaného po ich príchode na miesto zakolísalo. Nakoniec správne okresný súd poukázal aj na to, že je nelogické, aby sa dve osoby (v tom čase kamaráti) v motorovom vozidle vozili tak, že jedna z nich sedí vzadu. Aj svedkyňa R. T. vypovedala, že pri odchode od nej si nikto z nich dvoch nesadol na zadné sedadlo vozidla. Argument svedka C., že si tam sadol z dôvodu, aby ho nebolo cez tmavé fólie na zadných oknách vidieť, nakoľko obžalovaný v tú noc robil „bordel“ neobstojí, nakoľko svedok C. bol osobne prítomný na mieste v čase, keď sa obžalovaný dopúšťal skutku pod bodom 1/ výroku o vine, teda v rozpore so svojim tvrdením nezostal sedieť vo vozidle, aby ho nebolo vidieť.

Krajský súd pripomína, že na preukázanie viny obžalovaného musí súhrn priamych a nepriamych dôkazov tvoriť logickú, ničím nenarušovanú sústavu navzájom sa dopĺňujúcich dôkazov, ktorá vo svojom celku nielen spoľahlivo preukazuje všetky okolnosti žalovaného skutku a usvedčuje z jeho spáchania obžalovaného, ale súčasne vylučuje možnosť akéhokoľvek iného možného záveru. Výrok o vine teda môže byť založený teda len na takých dôkazoch, ktoré celkom vylučujú pochybnosť, že sa skutok stal a spáchal ho obžalovaný.

O taký prípad ale v posudzovanej veci nešlo, nakoľko tu aj po vykonaní a zhodnotení všetkých relevantných dostupných dôkazov pretrvávajú logické pochybnosti o tom, ktorá z verzí je pravdivá, pričom tento stav skutočne odôvodňoval u obžalovaného za použitia zásady „in dubio pro reo“ postup podľa § 285 písmeno c) Trestného poriadku.

Pokiaľ ide o napadnutý výrok o treste, prokurátor v odvolaní vychádzal z premisy, že obžalovaný má byť uznaný za vinného z oboch žalovaných skutkov a v takom prípade mu má byť uložený ním navrhovaný súhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody a tresty prepadnutia veci a zákazu činnosti.

Avšak stávajúci výrok o treste napadnutého rozsudku prokurátor osobitným spôsobom nenamietal, resp. mu žiadne konkrétne nesprávnosti alebo chyby nevytýkal. Krajský súd sa preto pri prieskume tohto výroku zameril na všeobecné posúdenie zákonnosti a primeranosti uloženého trestu, keďže chyby, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 odsek 1 Trestného poriadku nezistil.

V rámci odvolacieho prieskumu krajský súd zistil, že okresný súd vykonal ohľadom tohto výroku dostatočné dokazovanie, správne vyhodnotil osobu obžalovaného a ďalšie skutočnosti upravené v ust. § 34 Trestného zákona rozhodne pre ukladanie trestu. Nepochybil ani v právnom závere, že v tomto prípade prichádza do úvahy uloženie súhrnného trestu obžalovanému, keďže žalovaný skutok spáchal vo viacčinnom súbehu s inými trestnými činmi, za ktoré bol už právoplatne odsúdený rozsudkom Okresného súdu Trnava z 28. septembra 2017, sp. zn. 5T/60/2016, právoplatným 28. septembra 2017, na nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 36 mesiacov so zaradením na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia a trest prepadnutia veci - loveckého noža s hnedou umelohmotnou rúčkou s písmenami „C“ a „R“.

Pokiaľ ide o otázku primeranosti trestu, je namieste pripomenúť niektoré teoretické východiská rozhodné pre ukladanie trestu.

Pri úvahách o druhu a výmere trestu postupuje každý súd v zmysle zásad a kritérií rozhodných pre ukladanie trestov uvedených v ust. § 34 odsek 1, odsek 3 Trestného zákona, podľa ktorých trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov, trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Trest má postihovať iba páchatel'a, tak aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby.

Trest ako taký je právnym následkom trestného činu a preto musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu (zásada proporcionálnosti trestu). Úmernosť trestu okrem iného určujú aj pohnútky páchatel'a a možnosti jeho nápravy. Úsudok o možnosti nápravy páchatel'a si súd vytvára z veľkej časti už na základe hodnotenia povahy a závažnosti spáchaného trestného činu (t.j. či ide o prečin, zločin, obzvlášť závažný zločin) pri náležitom zhodnotení osoby páchatel'a. Záver súdu o možnosti nápravy páchatel'a musí byť vždy v plnom súlade s ochranou, ktorú súd uloženým trestom poskytuje záujmom spoločnosti, štátu a členom spoločnosti pred útokmi páchatel'ov trestných činov a výchovným pôsobením na ostatných členov spoločnosti.

Trest je aj jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona, čím je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon, t. j. na ochranu spoločnosti a na výchovu páchatel'a a ostatných občanov. Ochrana spoločnosti sa uskutočňuje dvoma prvkami, jednak prvkom donútenia (represia), ale tiež prvkom výchovy. Oba prvky sa uplatňujú zásadne súčasne v každom treste, pričom treba mať na zreteli dôležitosť vzájomného pomeru medzi trestnou represiou a prevenciou. Trestný zákon vychádza z myšlienky, že základným účelom a cieľom trestu je ochrana spoločnosti pred trestnými činmi a pred ich páchatel'mi.

Individuálna prevencia spočíva vo vytvorení podmienok na výchovu odsúdeného k tomu, aby viedol riadny život. Generálna prevencia má zabezpečiť nielen odradenie ostatných potenciálnych páchatel'ov od páchania trestných činov, ale i utvrdenie pocitu právnej istoty a

spravodlivosti u ostatných členov spoločnosti. Spravodlivé a včasné uloženie trestu dáva ostatným členom spoločnosti najavo, že konanie, za ktoré bol uložený trest, je protiprávne a

nežiaduce, varuje ich pred páchaním trestnej činnosti a posilňuje pocit právnej istoty a právneho štátu. Trestný zákon vychádza z jednoty individuálnej a generálnej prevencie,

príčom obe tieto zložky sa navzájom dopĺňajú a podmieňujú. Disproporcia medzi jednotlivými druhmi prevencie v zásade vedie k nedostatočnému výchovnému pôsobeniu trestu, tak na páchatel'a trestného činu, ako i na ostatných členov spoločnosti. Trest samozrejme musí vyjadrovať aj morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Inak povedané musí vyjadrovať spoločenské odsúdenie, negatívne ohodnotenie páchatel'a a jeho činu, tak právne, ako aj etické.

Pri ukladaní trestu musí súd obligatórne prihliadnuť podľa § 38 odsek 2 Trestného zákona na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich a priťažujúcich okolností. Zároveň pri určovaní druhu a výmery trestu musí súd v súlade s ust. § 34 odsek 4 Trestného zákona prihliadnuť na spôsob spáchania trestného činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce a poľahčujúce okolnosti, ako aj na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosti jeho nápravy.

Vychádzajúc z vyššie uvedených teoretických východísk dospel krajský súd v otázke primeranosti trestu k záveru, že okresný súd nepochybil ani vtedy, keď obžalovanému upustil od uloženia súhrnného trestu

podľa § 44 Trestného zákona pokladajúc trest uložený skorším rozsudkom Okresného súdu Trnava sp. zn. 5T/60/2016 z 28. septembra 2017, právoplatným 28. septembra 2017, na ochranu spoločnosti a nápravu obžalovaného za dostatočný.

Krajský súd pre úplnosť dodáva, že tento postup odôvodňoval jednak postoj obžalovaného, ktorý sa ku skutku pod bodom 1/ na hlavnom pojednávaní priznal a úprimne ho oľutoval, ale aj jeho vyhlásenie o vine realizované na hlavnom pojednávaní, ktoré bolo súdom prijaté. Nemenej významný v tomto smere je fakt, že za trestný čin, z ktorého bol obžalovaný uznaný za vinného v tomto prípade, ustanovuje Trestný zákon trest odňatia slobody v rozpätí od 6 mesiacov do 36 mesiacov, pričom obžalovanému bol skorším rozsudkom Okresného súdu Trnava sp. zn. 5T/60/2016 z 28. septembra 2017 uložený nepodmienečný trest odňatia slobody práve vo výmere 36 mesiacov, pričom tento trest už celý vykonal dňom 9. októbra 2019. Taktiež bolo potrebné prihliadnuť aj na skutočnosť, že obžalovaný bol medzičasom odsúdený za inú trestnú činnosť na vysoký trest odňatia slobody s termínom tzv. pevného výstupu 6. júna 2036. Všetky tieto skutočnosti podľa názoru krajského súdu v súhrne odôvodňovali postup podľa § 44 Trestného zákona.

Nakoniec z odvolania prokurátora je evidentne zrejmé, že tento ani nežiadal pre obžalovaného uloženie prísnejšieho nepodmienečného trestu odňatia slobody. Domáhal sa len toho, aby bol obžalovaný odsúdený aj za skutok pod bodom 2/ obžaloby a aby mu v rámci súhrnného trestu bol uložený aj trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že krajský súd v tejto trestnej veci odvolacím prieskumom nezistil žiadny zákonný dôvod na zrušenie či prípadnú zmenu napadnutého rozsudku, preto odvolanie prokurátora na verejnom zasadnutí ako nedôvodné postupom podľa § 319 Trestného poriadku zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.